

BOH DAN DROZDOWSKI
sięgnął do jednego z naj-
trudniejszych okresów w
historii naszego narodu — do
Powstania Warszawskiego — i
na jego tle napisał sztukę o

racjom politycznym i historycz-
nym Armia Ludowa spełniła
swoją żołnierski obowiązek.
Nie zabrakło jej w powstaniu
— bo tam, gdzie walczył i gi-
nął naród, nie mogło zabrak-

„Ballada polska”

dziejach przystąpienia do wal-
ki powstańczej małego, osamot-
nionego oddziałku Armii Lu-
dowej. Jak wiadomo, dowódz-
two AK, dając sygnał do wy-
buchu powstania, nie nawiązało
łączności ani z oddziałami Ar-
mii Ludowej działającymi na
terenach Warszawy, ani nawet
ze zbliżającym się frontem
radzieckim. AL-owcy doskona-
le zdawali sobie sprawę z poli-
tycznych celów powstania. A
jednak logika walki z wrogiem
była taka, że wbrew chłodnym

nać żadnego z jego obrońców.
Sztuka Drozdowskiego poka-
zuje ten właśnie moment de-
cyzji, którą podejmuje grupa
AL-owców, ukrywających się
po jakiejś akcji w na pół zruj-
nowanej piwnicy na Okęciu.
Powstanie wybucha w chwili,
gdy zamierzali przedzierać się
przez Wisłę na drugą stronę
frontu. Są świadkami nieuda-
nego ataku powstańców na lot-
nisko. Po wielu dramatycznych
konfliktach postanawiają iść
do powstania, na Wolę.

Drozdowski podjął temat,
który jest siedliskiem wielu
do dziś żywych kompleksów,
żałów, uprzedzeń, nie zaleczo-
nych ran. Publicystyka podej-
muje go od szeregu lat często
i sprawiedliwie. Ale publicys-
tyka nie może zastąpić sztuki.
Z tego względu cenny jest
wkład Drozdowskiego — choć
w stosunku do tego, co już po-
wiedziały nauki historyczne,
mówi on o wiele mniej i o
wiele skromniej. Upatruję w
tym zresztą główną wadę „Bal-

lady polskiej” — za wiele w
niej jest z obrazka historycz-
nego (a nawet trochę i histe-
rycznego, choć to już może
sprawa gry aktorów), a za ma-
ło głębokiej, rozsądnej rozmo-
wy o bolesnych sprawach. Za
mało w tej sztuce treści, a za
wiele nieważnych zdarzeń.
Ale są interesujące sylwetki
bohaterów (z wyjątkiem zbyt
natrętnie cytującego wieszczów
Karakona), jest trochę atmo-
sfery tamtych lat, jest drama-
tyczna sytuacja, nabrzmiała
konfliktami — sytuacja praw-
dziwie polska.

(Jar)

Teatr Polski w Warszawie
— „Ballada polska” Bohdana
Drozdowskiego. Reżyseria: Je-
rzy Krasowski. Scenografia:
Wojciech Śleciński. Muzyka:
Krzysztof Penderecki.